РАБОТЕН ЛИСТ 1

Литература | 12 клас

АТАНАС ДАЛЧЕВ – ВЯРА, НАДЕЖДА И ДУХОВНО ТЪРСЕНЕ

Име: _____ Дата: _____ Клас: _____

1. „ДВЕ НЕВИДИМИ ВЕЗНИ“ – САМОСТОЯТЕЛНА РАБОТА

Запишете по 3 примера според собственото си разбиране.

МАТЕРИАЛНО в човешкия живот	ДУХОВНО в човешкия живот
1.	1.
2.	2.
3.	3.

Довършете:
„Човек може да има много материални неща и въпреки това да се чувства празен, когато...

_____

_____

2. „ЛИТЕРАТУРЕН КОМПАС: КЪДЕ Е НАДЕЖДАТА?“ – РАБОТА В ЕКИП

Текст на нашия екип: ☐ „Книгите“ ☐ „Дяволско“ ☐ „Прозорец“

1. Какво затваря или ограничава човека в текста?

_____

_____

2. Какво духовно му липсва или какво търси?

_____

_____

3. Има ли вяра или надежда? Как е представена?

4. Една кратка текстова опора:

5. Нашият общ извод:
„Според Далчев човекът...

ПОМОЩНИ ДУМИ (АКО СА ВИ НУЖНИ):

- самота
- отчуждение
- любов
- живот
- смисъл
- въображение
- близост
- време
- надежда
- духовна празнота
- преодоляване

ПРИЛОЖЕНИЕ 1

ОПОРНИ ТЕКСТОВЕ

КНИГИТЕ
На К. Гълъбов

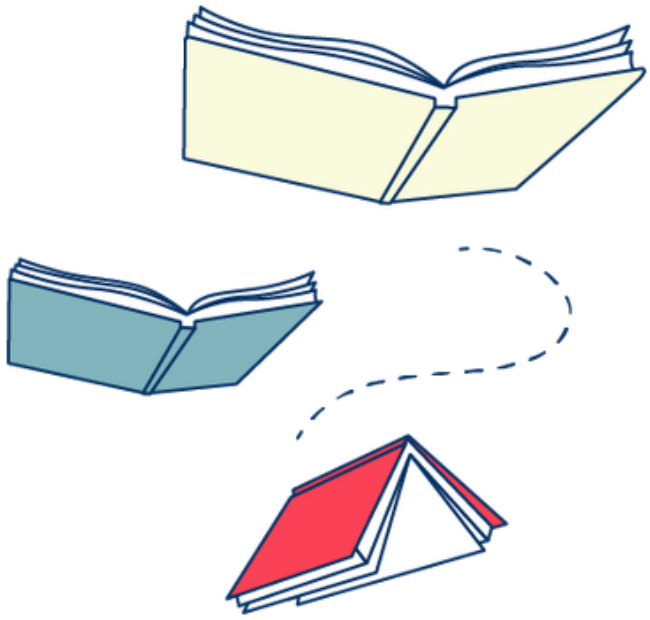
Пред мен е книгата разтворена
и денем, и нощя;
все сам, аз не познавам хората,
не зная и света.

Прилитат и отлитат птиците,
изгрява ден, залязва ден:
аз дните си като странѝците
прелиствам уморен.

Години да четеш за чуждия
живот на някой чужд,
а твоят, никому ненужен,
да мине глух и пуст.

До мене ти не стигна никога,
о, зов на любовта,
и аз изгубих заради книгите
живота и света.

1926 г.



ДЯВОЛСКО

Стрелките на отсрещния часовник
описват върху своя циферблат
дванайсетте кръга на моя ад
и жънат мойте часове отровни.

И аз лежа на дървения под
с коси от леден лепкав пот измокрени,
и аз умирам в стаята под покрива
тъй близко до самия небосвод.

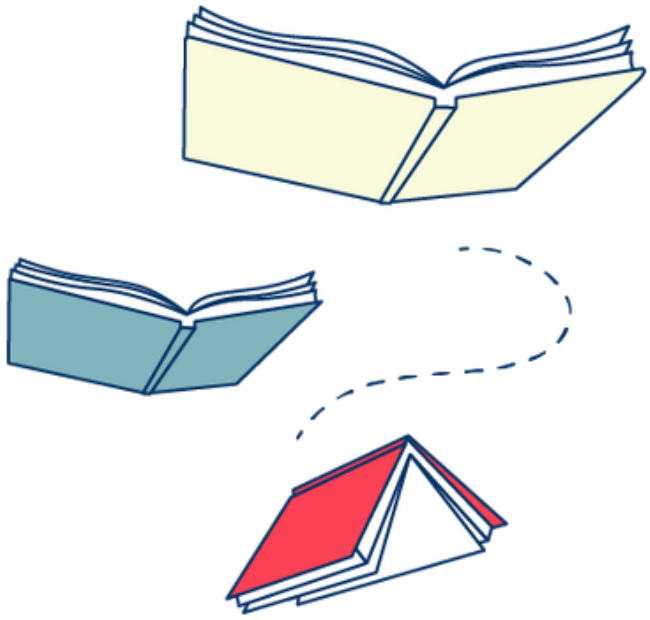
А долу преминават автомобили,
трамваи като ветрове фучат
и смехове и крясъци звучат,
и тътнат кръчмите и публичните домове.

И за да заглуша във себе си скръбта,
понякога аз сядам на прозореца
и яростно оттам замервам хората
със пръст от старите саксии без цветя.

О, аз разбирам: този весел свят
със мене и със мойта смърт не свършва;
аз съм една ненужна жалка мърша
и мога ли да бъда техен брат?

Не искам състрадание от хората!
Аз имам всичко: моя е смъртта.
И аз ще се изплезя на света,
обесен върху черния прозорец.

1927 г.



ПРОЗОРЕЦ

Ето нашето зимно стъкло.
То не е, то не е сякаш същото:
няма вече ни пътя, ни къщите:
само бяла гора от сребро.

И през нея минават прегърнати
мойто братче и мойта сестра.
В посребрената бяла гора
накъде ли самички са тръгнали?

Те вървят върху сребърен път
и под мрежа от сребърни клони,
посребрени листа се отронват,
дъждове от листа ги валят.

Мойто братче и мойта сестра
преминават без страх под дърветата:
няма вълци, нито има ветър
в тази сребърна бяла гора.

Там е само вълшебната птица
с лъчезарните златни пера;
мойто братче и мойта сестра
нея търсят от цяла седмица.

Чак на седмия ден призори
ето тя като слънце изгрява
и във миг се запалва гората
от горящите нейни пера.

Дървесата възпламват, искрят
и на капки сребро се разтапят:
то без шум по стъклото покапва
разтопения сребърен скреж.

